

на тези турци проклети
на всички глави отрязва,
а пък пашата обеси.

Народната песен говори и за друго сражение на Дамяновата дружина. Този път Дамян войвода се среща с потерята на пандаклийския султан (от фамилията на Гираите, имащ владение в с. Пандаклий — Тенево, Ямболско). Дружината е разположена на Хайдушкото сборище, охранявана от будните стражи. Народният певец се възхищава от дружината на Дамян. Макар и животът на хайдутите да е суров и в оскъдица, той поставя дружината в богата обстановка:

Положи софри сребърни,
нареди злати съхани,
нареди бели месали,
наряза бели самуни,
накърши шери агнета,
шери агнета печени,
изстуди вино червено —
седнали да ядат, да пият.

След като и третата стража съобщава за приближаването на султановата потеря, става Дамян войвода:

измъкна сабя тънинка,
тънинка, огледалната,
че си сабята развъртя...

Султанската потеря е разбита. Остава жив султанът, който е пленен. И тук чрез думите на султана песента говори за юначеството на Дамян:

Дамяне, страшна войвода,
молба ща ти са помола:
не ми главата отрязвай —
едно ми око извади,
една ми ръка отрежи,
едина крак ми отсеци: